

ARBEIDSRECHTBANK VAN BRUSSEL

31ste kamer - openbare zitting van 27 mei 2010

VONNIS

24
9

A.R. nr 7.542/09

Opvangwet 12.01.07

Eindvonnis op tegenspraak

Aud. nr 09/3/08/031

Rép. nr 10/ 012015

IN DE ZAAK :

- 1) Mijnheer D [REDACTED] L [REDACTED], verblijvend te [REDACTED]
- 2) Mijnheer D [REDACTED] B [REDACTED] - T [REDACTED], verblijvend te [REDACTED]
- 3) Mijnheer H [REDACTED] H [REDACTED] H [REDACTED], verblijvend te [REDACTED]

eisende partijen, vertegenwoordigd door Meester Bob BRIJS, advocaat;

TEGEN :

1) HET FEDERAAL AGENTSCHAP VOOR DE OPVANG VAN
ASIELZOEKERS (FEDASIL)

met kantoren gevestigd te 1000 BRUSSEL, Kartuizerstraat, 21,

eerste verwerende partij, vertegenwoordigd door Meester Marie-Claire FRERE
loco Meester Alain DETHEUX, advocaten;

2) HET OPENBAAR CENTRUM VOOR MAATSCHAPPELIJK WELZIJN
VAN BRUSSEL,

met zetel gevestigd te 1000 BRUSSEL, Hoogstraat, 298 A,

tweede verwerende partij, vertegenwoordigd door Meester Natacha DUGARDIN
loco Meester Serge WAHIS, advocaten;

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Gelet op de wet van 10 oktober 1967, houdend het Gerechtelijk Wetboek.

I. DE PROCEDURE

Het proceduredossier bevat :

- het gedinginleidend verzoekschrift, aangetekend verzonden naar de griffie van deze Rechtbank op 20/05/09;
- de regelmatige oproeping van partijen (artikel 704 Ger.W.) voor de zitting van 11/06/09; op deze zitting werd de zaak op verzoek van partijen uitgesteld naar de zitting van 17/09/09;
- de beschikking op grond van artikel 747 § 2 Ger.W. dd. 17/09/09, met regelmatige oproeping van partijen voor de zitting van 04/02/10;
- de conclusie dd. 01/10/09 voor eerste verwerende partij, de conclusie dd. 22/10/09 voor tweede verwerende partij, en de conclusie dd. 30/11/09 voor eisende partijen;
- de aanvullende conclusie dd. 17/12/09 voor eerste verwerende partij;
- de stukkenbundels van partijen.

Op de openbare zitting van deze Kamer van 04/02/10 werden partijen gehoord; het Openbaar Ministerie legde een schriftelijk advies neer ter griffie op 26/02/10, dat regelmatig ter kennis van partijen werd gebracht. Door eerste verwerende partij werd een schriftelijke repliek neergelegd ter griffie op 16/03/10, en door tweede verwerende partij op 18/03/10; eisende partijen repliceerden niet. De zaak werd in beraad genomen op 18/03/10.

II. VOORWERP VAN DE VORDERINGEN

Met verzoekschrift van 20/05/09 stelden eisers beroep in tegen de beslissingen dd. 27/04/09 van eerste verwerende partij, hierna "Fedasil" genoemd, met volgende (identieke) inhoud :

"U heeft een asielaanvraag ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 27/04/09. Deze asielaanvraag is in behandeling. Rekening houdend met het feit dat het opvangnetwerk verzadigd is, en dat er dus, overeenkomstig artikel 11, § 3 van de wet, geen aan uw behoeften aangepaste verplichte plaats van inschrijving beschikbaar is, wordt beslist u geen verplichte plaats van inschrijving toe te wijzen".

U kan genieten van een maatschappelijke dienstverlening ten laste van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van de gemeente waar u in het wachtregister of in het vreemdelingenregister bent ingeschreven, overeenkomstig artikel 2, § 5 van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn en dit binnen de voorwaarden vastgelegd in artikel 57 van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn."

Eisers richtten zich tevens tot tweede verwerende partij, hierna "het OCMW" genoemd, die hen eveneens weigerde te steunen.

Eisers vorderen in hoofdde de veroordeling van Fedasil, en ondergeschikt de veroordeling van het OCMW om hen te huisvesten en materiële steun te verlenen in de zin van artikel 2, 6° van de Wet van 12/01/07 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, hierna "Opvangwet" genoemd, dit op straffe van een dwangsom van 250 € per persoon per dag.

Eisers vorderen tenslotte dat verwerende partijen worden veroordeeld tot de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, en dat het vonnis uitvoerbaar bij voorraad wordt verklaard.

III. DE FEITEN

Eisers hebben op 27/04/09 een asielaanvraag ingediend bij de Dienst Vreemdelingenzaken (dossier eisers: stuk 1a - c).

Toen zij zich eveneens op 27/04/09 aanboden bij de cel dispatching van Fedasil kregen zij de bestreden beslissingen (dossier eisers: stuk 2).

Vermits eisers ingeschreven zijn in het wachtregister op het adres van de dienst Vreemdelingenzaken, met name Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel (dossier eisers: stuk 1a - c), hebben zij zich met de beslissing van Fedasil aangeboden bij het OCMW van Brussel (dossier eisers: stuk 3 voor wat betreft de heer Lampart).

Het OCMW van Brussel weigerde echter hun steunaanvraag te acteren.

Daarop heeft de heer L. de Voorzitter van deze Arbeidsrechtbank gevat met eenzijdig verzoekschrift van 06/05/09 teneinde het OCMW van Brussel te veroordelen tot het acteren van zijn steunaanvraag en het te veroordelen hem te huisvesten en hem materiële steun te verlenen conform aan de menselijke waardigheid vanaf 06/05/09 onder verbeurte van een dwangsom.

Bij bevelschrift van 06/05/09 heeft de Voorzitter :

- de heer L. de kosteloze rechtsbijstand toegekend om het OCMW van Brussel en Fedasil te dagvaarden in kortgeding binnen de 48 uur na de tussengekomen beschikking;
- het OCMW van Brussel veroordeeld tot het acteren van de steunaanvraag van de heer L. bij zijn eerste aanbieding bij het OCMW, die moet gebeuren binnen de 48 uur na het bevelschrift, onder verbeurte van een dwangsom lastens het OCMW van 250 EUR per dag vertraging vanaf de beschikking en tot de tussen te komen beschikking in het kader van de nog in te leiden kortgeding procedure;
- het OCMW van Brussel veroordeeld tot het huisvesten en het verlenen van materiële steun conform aan de menselijke waardigheid vanaf 06/05/09 onder verbeurte van een dwangsom van 250 EUR per dag vertraging vanaf de beschikking en tot de tussen te komen beschikking in het kader van de nog in te leiden kortgeding procedure.

Ook de heer B. T. heeft de Voorzitter van deze Arbeidsrechtbank gevat met

eenzijdig verzoekschrift van 07/05/09. In deze zaak heeft de Voorzitter de vordering niet toelaatbaar verklaard wegens gebrek aan volstreekte noodzakelijkheid om de vordering bij eenzijdig verzoekschrift in te leiden.

Eisers hebben vervolgens met dagvaarding van 08/05/09 een tegensprekelijke procedure in kortgeding ingeleid.

Bij beschikking van 14/05/09 heeft de Voorzitter van deze Arbeidsrechtbank (enkel) Fedasil veroordeeld om eisers onder te brengen ofwel in een opvangcentrum ofwel in een aangepaste plaats, en dit onmiddellijk na de betekening van de beslissing en om hen hulp te verlenen zoals gedefinieerd in artikel 2, 6° van de opvangwet, dit op straffe van een dwangsom van 250 EUR per dag, en dit tot aan de volgende tussen te komen beschikking of vonnis ten gronde.

Eisers hebben vervolgens op 20/05/09 onderhavige procedure ten gronde ingeleid.

Bij beschikking van 27/05/09 heeft de Voorzitter van deze Arbeidsrechtbank Fedasil veroordeeld om ten voorlopige titel tot het tussen te komen vonnis ten gronde, eisers verder te huisvesten en materiële steun te verlenen conform aan de menselijke waardigheid en in de zin van artikel 2, 6° van de opvangwet, onder verbeurte van een dwangsom van 250 EUR per dag vertraging vanaf de betekening van de beschikking tot de beslechting van de zaak ten gronde.

In uitvoering van de beschikking in kortgeding heeft Fedasil eisers opvang verstrekt, dit minstens tot op datum van de zitting van 04/02/10.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING

Het OCMW stelt dat de vorderingen van eisers onontvankelijk zijn, omdat niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 701 Ger.W., en de eisers de Rechtbank in weerwil van dit artikel hebben gevat bij eenzelfde verzoekschrift.

Eisers en Fedasil namen geen standpunt in aangaande dit middel.

De samenhang wordt aan de vrije beoordeling van de rechter overgelaten, zulks ongeacht het voorwerp of de oorzaak waarop de rechtsvorderingen betrekking hebben, of de identiteit van de gedingvoerende partijen (Cass. 4 september 1987, R.W., 1987-88, 892).

Verscheidene vorderingen tussen twee of meer partijen kunnen, indien zij samenhangend zijn, bij eenzelfde akte worden ingesteld (artikel 701 Ger.W.). Het begrip "samenhang" wordt gedefinieerd door artikel 30 Ger.W., dat stelt dat rechtsvorderingen als samenhangende zaken kunnen worden behandeld, wanneer zij onderling zo nauw verbonden zijn dat het wenselijk is ze samen te behandelen en te berechten, teneinde oplossingen te vermijden die onverenigbaar kunnen zijn wanneer de zaken afzonderlijk worden beslecht.

Het gegeven dat eenzelfde rechtsvraag aan de grondslag ligt van de onderscheiden vorderingen volstaat niet om tot samenhang te besluiten.

Er bestaat *in casu* strikt genomen evenmin enig gevaar voor onverenigbare oplossingen.

Toch oordeelt de Rechtbank dat *in casu* niets er zich tegen verzet dat eisers hun vorderingen hebben gebundeld in één verzoekschrift en dat hun vorderingen als samenhangend worden behandeld :

- de vorderingen hebben dezelfde feitelijke oorzaken, zijn gebaseerd op dezelfde houding van Fedasil en van het OCMW, hebben eenzelfde voorwerp, en de argumentatie en stukkenbundels van partijen zijn gelijkaardig dan wel sterk gelijklopend;
- de samenvoeging stond een behoorlijke procesingang niet in de weg en heeft de verwerende partijen niet in hun rechtmatige belangen geschaad;
- het is proceseconomisch verantwoord om deze gelijkaardige zaken samen voor één rechter te behandelen, waarmee tijd, moeite en werkingsmiddelen worden bespaard, zowel voor de partijen als voor justitie;
- er valt geen schending van de procesrechtelijke regelgeving -zowel inzake de bevoegdheid van de rechtbanken en hoven, als met betrekking tot de bepaling van de aanleg waarin deze vorderingen worden behandeld- te weerhouden, vermits ze elk individueel ook voor deze Arbeidsrechtbank zouden zijn gebracht en eveneens in eerste aanleg zouden zijn behandeld.

De vordering van elk van de eisers is wel degelijk ontvankelijk, ook al werd ze ingeleid samen, in eenzelfde verzoekschrift, met de vorderingen van de andere eisers.

V. BESPREKING TEN GRONDE

Principes

Krachtens artikel 3 van de Opvangwet heeft elke asielzoeker recht op een opvang die hem in staat moet stellen om een leven te leiden dat beantwoordt aan de menselijke waardigheid.

Onder opvang wordt de materiële hulp verstaan die op grond van deze wet toegekend wordt of de maatschappelijke dienstverlening die wordt verstrekt door de OCMW's overeenkomstig de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn (OCMW-wet).

Materiële hulp wordt in artikel 2, 6° van de Opvangwet gedefinieerd als de hulp die verleend wordt door het Agentschap of de partner binnen een opvangstructuur en die met name bestaat uit huisvesting, voedsel, kleding, medische, maatschappelijke en psychologische begeleiding en de toekenning van een dagvergoeding. Zij omvat eveneens de toegang tot juridische bijstand, de toegang tot diensten als tolkdiensten of opleidingen, evenals de toegang tot een programma voor vrijwillige terugkeer.

Dit recht op materiële hulp geldt, overeenkomstig artikel 6 van de Opvangwet, voor elke asielzoeker vanaf de indiening van zijn asielaanvraag en is van kracht gedurende de hele asielpcedure, met inbegrip van de beroepsprocedures.

Artikel 10, 1° en 2° van de Opvangwet bepaalt verder dat Fedasil een verplichte

plaats van inschrijving toewijst aan de vreemdelingen die een asielaanvraag hebben ingediend, zowel aan de 'nieuwkomers' (1°) als aan deze die pas een asielaanvraag ingediend hebben nadat hun verblijfsvergunning was verlopen (2°).

Naast de asielzoekers hebben nog andere categorieën van vreemdelingen recht op toewijzing van een verplichte plaats van inschrijving (artikel 10, 3° en 4° van de Opvangwet).

Over de precieze aard van deze 'verplichte plaats van inschrijving' (de zogenaamde 'code 207' onder verwijzing naar de rubriek waaronder deze wettelijke informatie wordt opgenomen in het Rijksregister der natuurlijke personen) handelt artikel 11 van de Opvangwet, dat bepaalt aan welke categorieën van vreemdelingen een 'opvangstructuur' (zijnde een collectieve of individuele structuur waarin materiële hulp wordt verschaft aan de begunstigde van de opvang en die door Fedasil of door een partner beheerd wordt, art. 2, 10° van de Opvangwet) wordt toegewezen, en aan welke categorieën een O.C.M.W..

Meer bepaald stelt artikel 11 in zijn § 1 dat aan de asielzoekers, bedoeld in artikel 10, 1° en 2°, een opvangstructuur als verplichte plaats van inschrijving wordt toegewezen.

Artikel 11, § 3 stelt evenwel in zijn laatste lid : "Wanneer er sprake is van bijzondere omstandigheden, kan het Agentschap afwijken van de bepalingen van § 1 door geen verplichte plaats van inschrijving toe te kennen" (eigen onderlijning).

Door artikel 165, 3° van de Wet houdende diverse bepalingen van 30/12/09 (B.S., 31/12/09 – inwerkingtreding 10/01/10) werd bovendien een bijkomende § 4 toegevoegd aan artikel 11 van de Opvangwet, stellende :

"In uitzonderlijke omstandigheden, verbonden aan de beschikbare opvangplaatsen in de opvangstructuren, kan het Agentschap, na een beslissing van de Ministerraad op basis van een door het Agentschap opgesteld rapport, gedurende een periode die het bepaalt, ofwel de verplichte plaats van inschrijving van een asielzoeker wijzigen voor zover deze een opvangstructuur beoogt om een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn aan te wijzen, ofwel in laatste instantie, een openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn als verplichte plaats van inschrijving toe wijzen aan een asielzoeker.

Zowel de wijziging als de toewijzing van een verplichte plaats van inschrijving in toepassing van onderhavige paragraaf gebeurt op basis van een evenwichtige verdeling tussen de gemeenten op grond van criteria bepaald overeenkomstig de modaliteiten voorzien in paragraaf 3, tweede lid, 2°, van dit artikel." (eigen onderlijning).

Tot op heden is er geen dergelijke beslissing van de Ministerraad voorhanden.

Toepassing

Eisers hebben op 27/04/09 een asielaanvraag ingediend. Bijgevolg hadden zij overeenkomstig artikel 6 van de Opvangwet vanaf die datum recht op materiële hulp.

Ingevolge artikel 10, 1° van de Opvangwet had Fedasil de verplichting aan eisers een verplichte plaats van inschrijving (code 207) aan te wijzen; overeenkomstig artikel

11, § 1 van de Opvangwet diende deze verplichte plaats van inschrijving een opvangstructuur te zijn, en niet een O.C.M.W.

Gelet op voormelde bepalingen van de Opvangwet kwam het derhalve aan Fedasil toe om aan eisers opvang te verlenen, en niet aan het OCMW. Fedasil weigert echter om aan eisers een verplichte plaats van inschrijving toe te kennen en beroept zich hiervoor op artikel 11 § 3 *in fine* van de Opvangwet.

De vraag stelt zich bijgevolg of er *in casu* sprake is van "bijzondere omstandigheden", die Fedasil toelaten om af te wijken van de bepalingen van artikel 11 § 1 (verplichting van toewijzing van een opvangstructuur als verplichte plaats van inschrijving) door geen verplichte plaats van inschrijving (code 207) toe te wijzen.

Fedasil roept de verzaadiging van het opvangnetwerk in als bijzondere omstandigheid, dit onder verwijzing naar de Memorie van Toelichting bij artikel 11 van de Opvangwet (Parl. Doc., Kamer, Doc 51, 2565/001, blz. 23-24).

Daarin wordt gesteld:

"In bijzondere omstandigheden is de mogelijkheid voorzien om geen verplichte plaats van inschrijving toe te wijzen. (...)"

Het risico op verzaadiging van de opvangcapaciteit wordt eveneens beschouwd als een mogelijke reden om niet over te gaan tot het toewijzen van een verplichte plaats van inschrijving. De memorie van toelichting bij het hiervoor genoemde artikel 57 ter 1 [van de OCMW-wet, opgeheven door art. 72 van de Opvangwet] zegt in verband hiermee: "In uitzonderlijke ernstige omstandigheden kan de minister of zijn gemachtigde afwijken van de verplichting om een onthaalcentrum toe te wijzen (...). Bijzondere omstandigheden zijn tevens die omstandigheden waarin de opvangcapaciteit onvoldoende zou zijn en er dus een kwalitatief evenwaardig alternatief inzake materiële dienstverlening zal aangeboden worden (Ontwerp van programmawet, Parl. Doc., Kamer, gewone zitting 2000-2001, nr. 0950/001, pp. 38-39)".

Er is sprake van een gebrek aan beschikbare plaatsen waardoor het toegestaan is om geen verplichte plaats van inschrijving toe te wijzen, wanneer het opvangnetwerk verzaadigd is, inclusief de beschikbare plaatsen in de noodopvangcentra zoals vermeld in artikel 18 van het wetsontwerp. Indien er als gevolg van bijzondere omstandigheden geen verplichte plaats van inschrijving is toegewezen door het Agentschap, wordt de bevoegdheid voor de toekenning van steun vastgesteld overeenkomstig de algemene regel die is voorzien in artikel 1, § 1 van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun, verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn" (eigen onderlijning).

Na onderzoek komt de Rechtbank tot volgende bevindingen :

- 1) Vooreerst dient samen met het O.C.M.W. en met het Openbaar Ministerie te worden aangenomen dat als "bijzondere omstandigheden" slechts kunnen worden beschouwd, die omstandigheden die een buitengewoon karakter vertonen en afwijken van de normale gang van zaken. "Bijzonder" is immers slechts hetgeen "afwijkt van het gewone" (Vandale verklarend woordenboek).

De redenen die volgens de Memorie van Toelichting kunnen worden aangehaald als een bijzondere omstandigheid die het niet toewijzen van een verplichte plaats van inschrijving kan verantwoorden, zijn slechts exemplarisch; ze kunnen zich bovendien slechts inschrijven in de algemene notie van "bijzondere omstandigheid" in de gebruikelijke betekenis van dit begrip.

De Rechtbank neemt aan dat de verzadiging van de opvangcapaciteit in bepaalde hypothesen *kan* worden beschouwd als een "bijzondere omstandigheid" (artikel 11 § 3), doch dat dit niet *per definitie* het geval is; steeds dient getoetst of sprake is van een bijzondere situatie, afwijkend van de gewoonlijke, de gangbare.

Zo zou in bepaalde gevallen kunnen worden aangenomen dat de verzadiging van het opvangnetwerk, veroorzaakt door een uitzonderlijke en plotse toestroom van het aantal asielzoekers, bijvoorbeeld door het uitbreken van een oorlog in een welbepaalde regio, een bijzondere omstandigheid uitmaakt.

In casu echter is de verzadiging van het opvangnetwerk, zoals Fedasil zelf mee aangeeft, te beschouwen als een structureel probleem, dat onder meer te wijten is aan:

- het feit dat aan Fedasil de laatste jaren, naast de opvang van asielzoekers, systematisch bijkomende taken werden opgelegd zoals het verlenen van materiële hulp aan families met minderjarige kinderen die zich illegaal op het grondgebied bevinden, niet-begeleide buitenlandse minderjarigen of uitgeprocedeerde asielzoekers die om welbepaalde redenen nog recht hebben op een verlenging van hun recht op opvang. Hierdoor is er niet voldoende doorstroming om nieuwe aanvragen tot opvang te blijven inwilligen;
- het feit dat de asielprocedure langer duurt dan voorzien;
- het feit dat er sinds 2008 een duidelijke stijging van (meervoudige) asielaanvragen zou zijn;
- het feit dat de Minister van Migratie- en Asielbeleid gedraald heeft om een omzendbrief te maken die de voorwaarden voor de regularisatie van bepaalde categorieën van mensen zonder papieren vaststelt, overeenkomstig het regeerakkoord van 2008. Deze omzendbrief en de regularisaties die hieruit zouden moeten voortvloeien, zouden er eveneens voor moeten zorgen dat er een aanzienlijk aantal plaatsen vrij zou komen in de opvangcentra van Fedasil;
- het feit dat er in de opvangcentra grote aantallen personen verblijven die eigenlijk uit de opvangstructuur zouden mogen vertrekken omdat ze een verblijfstitel hebben bekomen, doch dit vertrek niet vlot verloopt om reden dat er nog geen Koninklijk Besluit in uitvoering van artikel 43 van de Opvangwet werd genomen.

Deze structurele problemen zijn niet nieuw, vertonen geen buitengewoon karakter en maken – doordat ze werden bestendigd – inmiddels een algemeen te noemen toestand uit. Bijgevolg kunnen zij niet als bijzondere omstandigheden worden aanzien.

Artikel 11, § 3 *in fine* maakt een uitzonderingsbepaling uit; om die reden dient het begrip "bijzondere omstandigheden" ook restrictief te worden geïnterpreteerd, in

tegenstelling tot hetgeen Fedasil voorhoudt in zijn repliek op het advies van het Openbaar Ministerie.

2) Fedasil toont geenszins aan dat het opvangnetwerk verzadigd is, *inclusief de beschikbare plaatsen in de noodopvangstructuren* zoals vermeld in artikel 18 van de Opvangwet.

Eveneens volgens de Memorie van Toelichting, maar dan bij artikel 18 van de Opvangwet (Parl. Doc., Kamer, Doc 51, 2565/001, blz. 29), zou het begrip 'noodopvangstructuur' bijvoorbeeld kunnen slaan op een tent, een hotel of een woning op een militaire basis.

Daar waar weliswaar kan worden aangenomen dat de opvang van grote aantallen asielzoekers in hotels praktische en organisatorische moeilijkheden voor Fedasil met zich meebrengt, betekent dit niet dat er geen hotelcapaciteit meer voorradig zou zijn; dit werd voorts nog niet aangetoond door Fedasil.

Evenmin werd specifieke informatie verstrekt over de beschikbaarheid van tijdelijke opvangplaatsen in kazernes of andere overheidsgebouwen, noch over de in de voorbereidende werken gesuggereerde oplossing van het oprichten van een tentenkamp.

3) Het kan allerminst de bedoeling van de wetgever zijn geweest om bij een structurele verzadiging van het opvangnetwerk alle asielzoekers aan wie Fedasil geen verplichte plaats van inschrijving heeft toegewezen en die derhalve ingeschreven worden op het adres van de Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel, voor maatschappelijke dienstverlening door te sturen naar het OCMW van Brussel.

Er kan immers niet worden aangenomen dat één OCMW, met name dat van 1000 Brussel, bij machte is om "een kwalitatief evenwaardig alternatief inzake materiële dienstverlening" aan te bieden (Ontwerp van programmawet, Parl. Doc., Kamer, gewone zitting 2000-2001, nr. 0950/001, pp. 38-39 – geciteerd in de Memorie van Toelichting bij artikel 11 van de Opvangwet).

De omstandigheid dat Fedasil, omwille van structurele problemen, op een gegeven ogenblik niet over de gepaste materiële, personele en/of financiële middelen zou beschikken om zijn wettelijke verplichtingen uit te voeren, mag niet tot gevolg hebben dat dit agentschap van de Federale overheid van die wettelijke verplichtingen wordt vrijgesteld en deze afwentelt op (grotendeels) één OCMW.

4) Door artikel 165, 3° van de Wet houdende diverse bepalingen van 30/12/09 (B.S., 31/12/09 – inwerkingtreding 10/01/10) werd bovendien een bijkomende § 4 toegevoegd aan artikel 11 van de Opvangwet, die precies de huidige zogenaamde "opvangcrisis" viseert: in 'uitzonderlijke omstandigheden', verbonden aan de beschikbare opvangplaatsen in de opvangstructuren, kan Fedasil tijdelijk toch opnieuw een welbepaald OCMW aan een asielzoeker toewijzen als verplichte plaats van inschrijving.

Dit veronderstelt :

- het voorhanden zijn van een machtiging door de Ministerraad, op basis van

- 9
- een door Fedasil opgesteld rapport;
 - het voorhanden zijn van een Koninklijk Besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad, hetwelk de criteria vastlegt voor een gelijkmatige verdeling van asielzoekers tussen de gemeenten; dit komt derhalve neer op de herinvoering van een spreidingsplan. In het verleden werd met K.B. van 23/12/94 tot vaststelling van de criteria voor een harmonieuze verdeling van de asielzoekers over de gemeenten met toepassing van artikel 54 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een zogenaamd "spreidingsplan" ingevoerd. De Opvangwet heeft artikel 54 van de wet van 15 december 1980 en dus ook het spreidingsplan, echter opgeheven voor wat betreft de asielaanvragen ingediend sinds 1 juni 2007.

Geen van beide beslissingen werd echter genomen.

De toevoeging van deze bijkomende § 4 aan artikel 11 van de Opvangwet, lijkt te bevestigen dat :

- 1) de toestand van structurele verzadiging van het opvangnetwerk, zoals deze zich reeds geruime tijd voordoet, niet kan worden gekwalificeerd als "bijzondere omstandigheid" in de zin van artikel 11, § 3, *in fine* van de Opvangwet;
- 2) artikel 11 § 3 *in fine* van de Opvangwet er niet toe kan leiden dat aan de zogenaamde 'opvangcrisis' het hoofd dient te worden geboden door (grotendeels) één OCMW, met name dat van Brussel, en dat een gelijkmatige verdeling van de lasten tussen de OCMW zich opdringt.

De Rechtbank komt tot het besluit dat er *in casu* geen "bijzondere omstandigheden" in de zin van artikel 11, § 3 *in fine* van de Opvangwet kunnen worden weerhouden, die Fedasil toelieten om af te wijken van de bepalingen van artikel 11 § 1 van de Opvangwet.

Alle overige middelen zijn verder niet ter zake dienend.

De vordering is gegrond ten aanzien van Fedasil, en ongegrond ten aanzien van het O.C.M.W. van BRUSSEL.

VI. UITVOERBAARHEID BIJ VOORRAAD – DWANGSOM

De situatie waarbij eisers verplicht zou worden om op straat te leven zonder hen een correct alternatief te bieden, zou een onmenselijke en vernederende situatie uitmaken, die indruist tegen artikel 3 van het Europees verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het risico dat zij alsnog uit het opvangcentrum, waar zij thans verblijven, zouden worden gezet in afwachting van de uitkomst van een eventueel volgende procedure in hoger beroep dient te worden ingeperkt.

De vraag van eisers tot het uitvoerbaar bij voorraad verklaren van dit vonnis en tot het opleggen van een dwangsom om de uitvoering ervan te waarborgen dient derhalve te worden ingewilligd.

Een dwangsom moet voldoende hoog zijn om de geviseerde partij ertoe te dwingen de wetgeving uit te voeren. Daarom wordt de naleving van de wet bevolen onder verbeurte van een dwangsom van 500,00 € per persoon en per dag.

VII. DE GEDINGKOSTEN

Ingevolge artikel 1017, tweede lid Ger.W. wordt de overheid of de instelling, belast met het toepassen van de wetten en verordeningen bedoeld in de artikelen 579, 6°, 580, 581 en 582, 1° en 2°, ter zake van vorderingen ingesteld door of tegen de sociaal verzekerden persoonlijk, steeds in de kosten verwezen, behalve wanneer het geding roekeloos of tergend is.

Volgens het derde lid van artikel 1017 Ger.W. worden met 'sociaal verzekerden' bedoeld : de sociaal verzekerden in de zin van artikel 2, 7° van de Wet van 11/04/95 tot invoering van het "Handvest" van de sociaal verzekerde.

Ingevolge artikel 580, 8°, f) neemt de arbeidsrechtbank kennis van de geschillen betreffende de toepassing van de Wet van 12/01/07 betreffende opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, wat betreft de geschillen betreffende elke schending van de rechten die aan de begunstigten van de opvang worden gewaarborgd door de boeken II en III van voormelde wet. Fedasil is de instelling belast met de toepassing van de Wet van 12/01/07, zodat enkel nog de vraag rijst of eisers kunnen worden beschouwd als 'sociaal verzekerden'.

Sociaal verzekerden in de zin van artikel 2, 7° van de Wet van 11/04/95 tot invoering van het "Handvest" van de sociaal verzekerde, zijn de natuurlijke personen die recht hebben op sociale prestaties, er aanspraak op maken of er aanspraak op kunnen maken, hun wettelijke vertegenwoordigers en hun gemachtigden. Eisers zijn natuurlijke personen, en de opvang en dienstverlening door Fedasil zijn te beschouwen als een 'sociale prestaties'.

Er is geen sprake van een tergend of roekeloos geding.

Derhalve is artikel 1017, tweede lid Ger.W. van toepassing op het voorliggend geschil, zodat Fedasil in de kosten dient te worden verwezen, samen (artikel 1020 Ger.W.) met het OCMW (artikel 580, 8°, d) Ger.W.)

Eisende partijen en tweede verwerende partij begroten de rechtsplegingsvergoeding echter ten onrechte op 129,32 €. Overeenkomstig artikel 4 van het K.B. van 26/10/07 bedraagt zij 109,32 €.

**OM DEZE REDENEN,
DE RECHTBANK,**

Gelet op het eensluidend schriftelijk advies van mevrouw Sara Sablon, substituut-arbeidsauditeur;

Rechtsdoende op tegenspraak en in eerste aanleg;

Verklaart de vordering van eisers zoals gesteld ten aanzien van eerste verwerende partij ontvankelijk en gegrond;

Vernietigt de bestreden beslissingen dd. 27/04/09;

Veroordeelt eerste verwerende partij tot het verder toewijzen aan eisers van een opvangstructuur als verplichte plaats van inschrijving, overeenkomstig artikel 11 § 1 van de Opvangwet van 12 januari 2007, en tot het verder onderbrengen van eisers in een opvangcentrum ofwel in een aangepaste plaats, om hen hulp te verlenen zoals gedefinieerd in artikel 2, 6° van de Opvangwet, en dit op straffe van een dwangsom van 500,00 EUR per persoon en per dag waarin er geen toewijzing van een opvangstructuur als verplichte plaats van inschrijving gebeurt en de opvang niet (verder) wordt verstrekt, vanaf de betekening van dit vonnis.

Verklaart de vordering van eisers zoals gesteld ten aanzien van tweede verwerende partij ontvankelijk doch ongegrond, en wijst hen ervan af.

Veroordeelt overeenkomstig de artikel 1017, tweede lid en 1020 Ger.W. verwerende partijen tot de kosten, in hoofde van eisende partijen begroot op een gezamenlijke rechtsplegingsvergoeding van 109,32 €, begroot in hoofde van eerste en tweede verwerende partijen op 0,00 €.

Verklaart dit vonnis uitvoerbaar bij voorraad.

9
Aldus beslist door de 31ste Kamer van de Arbeidsrechtbank van Brussel, waar zitting
hielden:

Micheline CASSIERS
Jean DE RUYVER
Jean MOONS

Rechter – Voorzitter van de Kamer
Rechter in sociale zaken - werkgever
Rechter in sociale zaken - werknemer

En uitgesproken ter openbare zitting van

waar aanwezig was:

Micheline CASSIERS

27-05-2010

Rechter – Voorzitter van de Kamer

Bijgestaan door Ingrid VAN BRIEN

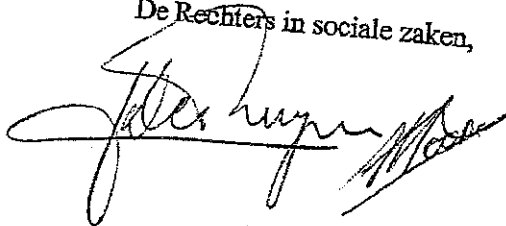
griffier

De griffier,

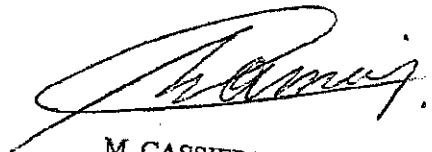
I. VAN BRIEN

De Rechters in sociale zaken,

J. DE RUYVER- J. MOONS

De Rechter,

M. CASSIERS

